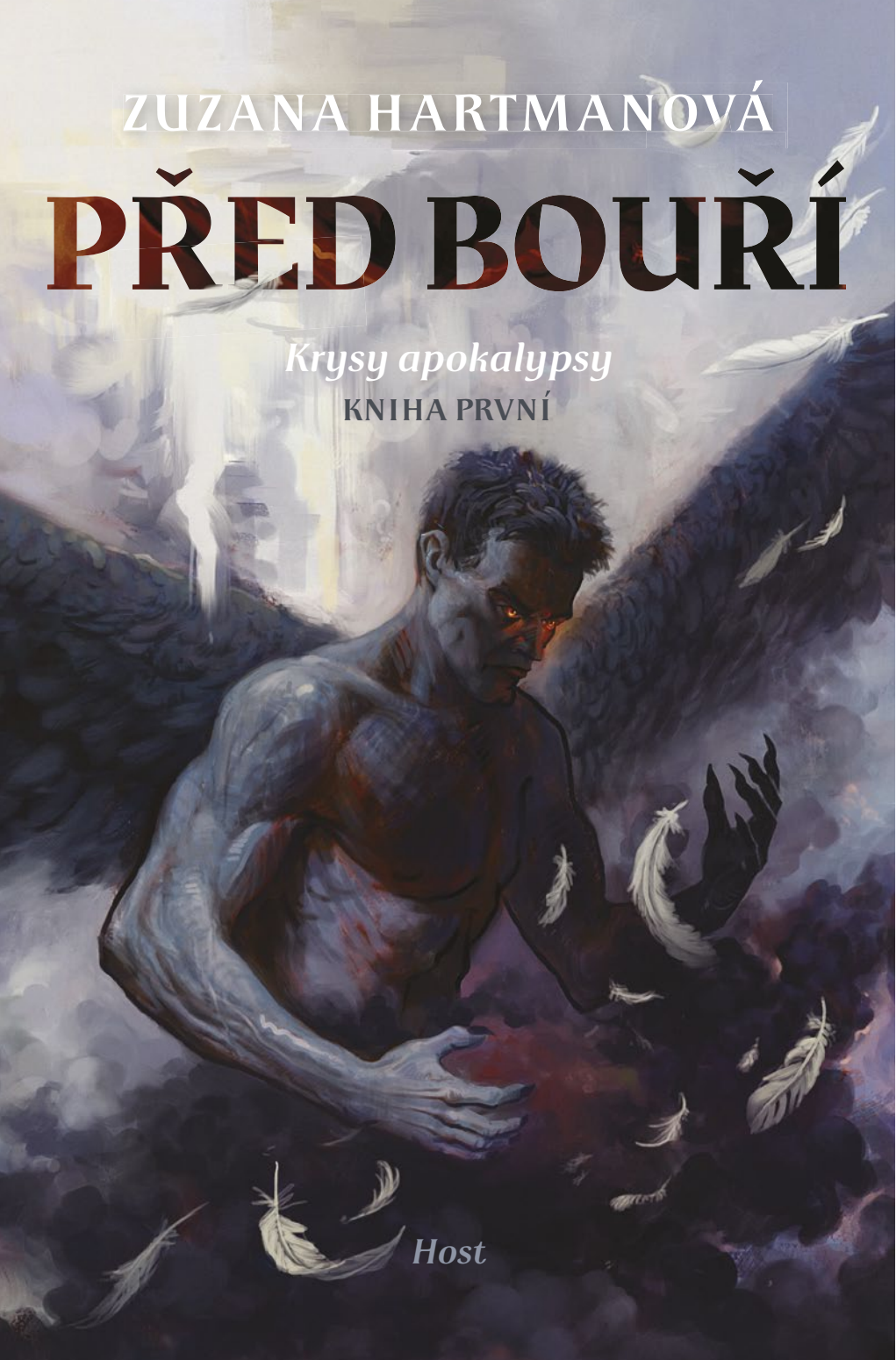
ZUZANA HARTMANOVÁ

PŘED BOUŘÍ

Krysy apokalypsy

KNIHA PRVNÍ

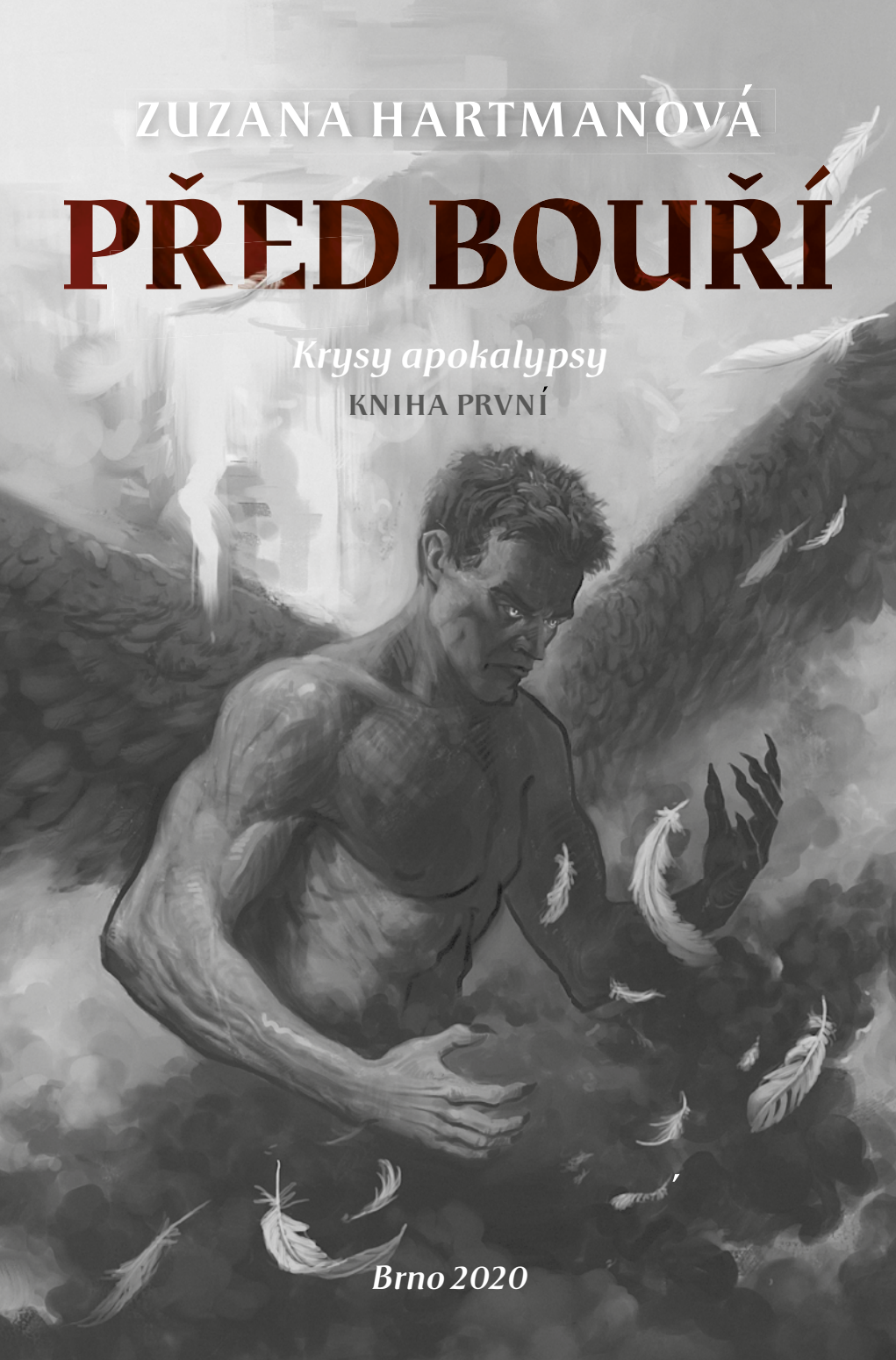
Host

ZUZANA HARTMANOVÁ

PŘED BOUŘÍ

Krysy apokalypsy

KNIHA PRVNÍ

ZUZANA HARTMANOVÁ

PŘED BOUŘÍ

Krysy apokalypsy

KNIHA PRVNÍ

Brno 2020

Zuzana Hartmanová, 2020
Cover illustration © Vít Burda, 2020
© Host — vydavatelství, s. r. o., 2020 (elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-0421-3 (PDF)
ISBN 978-80-275-0422-0 (ePub)
ISBN 978-80-275-0423-7 (MobiPocket)

Prolog

A z nebe začaly padat okřídlené postavy.
Perutě jim pokrývaly krůpěje krve.
Dopadaly do bahna zmařených životů.
Jejich nářek mísil se s výkřiky umírajících.
Ale nebylo jim prokázáno milosrdenství.
Arumiel přikročil k okřídlenci a setnul mu hlavu.
Nebe znachovělo.
Tak padli staří bohové.

Kniha učení Arumielova

Konec bohů nebyl tak epický. Ani zdaleka. Došlo k hromadnějšímu umírání, než arumielovci hlásají, a rozhodně ne tak hrdinskému. Nicméně bohů toho dne ve skutečnosti zahynulo jen pár. To už je výhoda okřídleného stavu: nedotknutelnost nižšími bytostmi. Přesto padli. O svou moc buď z větší části přišli, nebo ji nepoužívají ze strachu, aby na ně nedopadlo kladivo lidské spravedlnosti, která je příslovečně slepá. Chodí po Leru a mají mnoho společného: nenávidí až za hrob a jsou věční. Téměř.

ČÁST PRVNÍ

Kapitola první

Luciana zkontrolovala bleskosvod umístěný na střeše. Sice ho nedávno měnili, ale ona se cítila jistější, když se mohla přesvědčit na vlastní oči, že není poškozený ani příliš opotřebovaný. Týdenní dávka energie byla pro nekromej, v níž pracovala, zásadní.

Nebe zářilo narudlou barvou blížícího se soumraku. Až na to, že zrovna odbilo poledne. Obloha temněla pod přívalem magií nasycených mračen. Luciana se ze střechy chvíli kochala oblačnou hrou a pak se vrátila mezi chladné kamenné zdi domu. Zdejší atmosféra ji netížila tolik jako řadu ostatních žen, které tu s ní pracovaly. A když na ni přece jen padl splín, poprala se s ním po svém. Šila barevné závěsy do oken, z kusů látek sešívala strakaté deky a přehozy a postupně jimi zkrášlovala všechny pokoje i chodby. Pacienti to většinou ocenili a jí přišlo slušné pokusit se jim zpříjemnit poslední chvíle, které na tomhle světě stráví.

Nekromej byla místem, kam se uchylovali umírající a lidé s nevyléčitelnými nemocemi. Lucianinou povinností bylo starat se o ně, aby jim nic nechybělo. A pak, když došlo k nevyhnutelnému, postarat se o jejich těla. Ta se pochovávala na rozsáhlých pozemcích nekropole, která k tomu účelu určil Arumiel. Ne že by se velký spasitel kdy uráčil sem přijít — aspoň co si Luciana pamatovala. Vlastně sem nechodil skoro nikdo.

Celé místo se nacházelo na kraji města, aby snad někoho neobtěžovalo. Lidé si neradi připomínali svou smrtelnost, takže uvítali,

že nekromej neměli na očích. Dávali sem za úplatu své příbuzné a přátele, a jakmile se za nimi zavřela brána, už je tu znovu nikdo nespatřil. Až na pár čestných výjimek.

Vešla do jednoho z pokojů, aby zkontrolovala jeho osazenstvo. Většina pacientů podřimovala. Až na madam Rositu — bývalou majitelku vyhlášeného nevěstince, jejímuž zdraví příliš neprospěla nadměrná konzumace drog na magické bázi.

„Jak to tam dneska vypadá?" zeptala se.

Luciana se na ni zasněně usmála. „Všude samý purpur a trocha zlaté."

„Takže epicentrum bude tentokrát blízko."

„Vypadá to tak, ale nemusíte mít strach, nic nám nehrozí."

„Však já se nebojím," odfrkla si Rosita. „Jen mě rozčiluje, že odsud nic neuvidím! Víš, jaká je to nádhera, když je srdce bouře jen kousíček od města?"

Dívka přikývla. „Nikolaj mě jednou vzal na hradby. Epicentrum bylo vzdálené sotva deset kilometrů. Celé nebe vypadalo jako živé, jak se na něm přelévaly barevné mraky."

„Nikolaj, to je ten tvůj chlapec?" mrkla na ni Rosita spiklenecky.

„Dobře víte, že to není žádný můj chlapec," napomenula ji Luciana s úsměvem. Byla do Nika zamilovaná, kam až její paměť sahala, ale patřila k nekromejkám. To dřív znovu nastane vláda bohů, než by se na ni Nikolaj nebo jakýkoliv jiný muž podíval a viděl v ní ženu, ne jen služebnici smrti. Nik ji sice navštěvoval a občas s ní po večerech chodil na krátké výlety do města, ale u toho to končilo. Patřil k mionlachům, nemohl si dovolit, aby ho s ní někdo viděl a vyprávěl o tom jeho nadřízeným.

Jako by ho její myšlenky přivolaly, zjevil se náhle ve dveřích.

„Říkal jsem si, jestli se nechceš podívat na bouřku. Dneska by to mohlo být zajímavé."

Pravda, patřil sice k elitní stráži, ale kdyby ho viděl někdo z mionlachů odjinud než z Arameje — hlavního města současného impéria —, především pak někdo z těžebních oblastí, nejspíš by pukl

smíchy. Ve své čisťounké, sytě zelené uniformě se zlatými knoflíky a žlutými třásněmi, jasně inspirované starými carskými stejnokroji, nevypadal jako někdo, kdo hlídá hranice proti modikerům. Jenže zdejší mionlachové nemuseli za bouří chodit ven — měli účinné zbraně a Aramej zase dost vysoké hradby i odolné štíty. Nikolaj nebyl čaroděj ani míšenec jako většina jeho společníků, takže by ho procházka venku v bouři nejspíš zabila — v tom lepším případě. V tom horším by se z něj stala zmutovaná stvůra.

Rosita na ni mrkla a začala si okázale rovnat svou pestrobarevnou deku.

„Můžeme to sledovat ze hřbitova," navrhla Luciana.

Nikolaj se usmál a s rozcuchanými, pískově zlatými vlasy v tu chvíli vypadal, jako by vypadl z romantických dívčích snů. Luciana se to už dávno naučila ignorovat — i přesto, že mu to takhle slušelo daleko víc, než když předtím nosil dlouhé vlasy spletené do copu. Sice nevěděla, co ho vedlo k tomu, že se ostříhal, ale schvalovala mu to.

Společně vyšli ven a vydali se přes rozlehlý hřbitov na nízký kopec. Výhled jim nic nekazilo. Od dob, kdy bylo nutné města udržovat před magickými bouřemi pod ochrannou bariérou, se stavěly většinou už jen jedno-, nanejvýš dvouposchoďové domy.

Dvojici doprovázelo známé, sílící hučení výstražných sloupů. Jejich energie skryla během chvilky celé město pod magický příkrov, skrze nějž nemohl zrádný živel proniknout. Světla na vrcholcích sloupů pulzovala sytě oranžovou barvou na znamení, že bouře bude tentokrát kvůli blízkosti epicentra silnější. Aramejčané ovšem byli i nadále v bezpečí. Pod celým městem se nacházely obrovské sběrné energetické kontejnery, které zajišťovaly bezpečný chod jejich bariéry i ve chvílích, kdy se epicentrum bouře nacházelo těsně za hradbami Arameje — a to se také už dlouho nestalo.

Luciana se na vrcholku kopce posadila do svěží zelené trávy — což by si mimo město nemohla dovolit — a pohledem se ujistila, že špička jejich lapače činí nad městský štít. Sice nebyl vidět, ale když jste věděli, že tam je, dokázali jste rozeznat slabé mihotání magie,

které maličko rozmazávalo obraz okolní krajiny. Nikolaj se posadil vedle ní a už se netvářil tak bezstarostně jako před chvílí.

„Děje se něco?“ zeptala se Luciana. Když dlouho mlčel, dodala, aby odlehčila atmosféru: „Snad tě nemrzí, že ti za měsíc končí povinná čtyřletka?“

Nikolaj se na ni podíval a ona v tu chvíli pochopila, co jí chce říct.

„Luc, nabídli mi tu práci nastálo.“

„Ale to je přece skvělé!“ vyhrkla a snažila se znít co nejpřesvědčivěji. „Jako mionlach budeš mít zajištěnou skvělou budoucnost.“

„Jo, úžasný,“ zamručel. „Když přišli a navrhli mi to před čtyřmi lety, bral jsem to jako únik, parádní příležitost, jak konečně zmizet z tý prašivý barabizny, příležitost, jak něco dokázat. Jenže teď? Teď nevím…“ zajel si rukama do vlasů.

Kdysi, když byli oba malí, si o nich lidé často mysleli, že jsou sourozenci. Mohly za to jejich světlé vlasy a modré oči. A také to, že všude chodili spolu. Nikdo neřešil, že mají zcela odlišná jména. Teď už nezáleželo na tom, zda pocházíte z jihu, ze severu nebo z východu. Po víc jak sedmi dekádách magických bouří to beztak všude vypadalo stejně — napůl vyprahlá pustina bez souvislých pásů zeleně nebo povrchové vody. Jediný rozdíl spočíval v tom, že někde panovalo větší teplo než jinde, ale ani to už nemělo kdovíjaký vliv na cokoliv. Magie pomalu stírala všechny odlišnosti.

Když před čtyřmi lety přišli do jejich domova pro nechtěné vojáci a nabídli Nikolajovi, že ho vezmou v rámci jeho povinné služby do učení, vyvolalo to ohromné pozdvižení. Bylo to snad poprvé, co do svých řad městská stráž přijala někoho s neosvědčeným původem. Lucianino nadšení však opadlo, když si uvědomila, že teď z něj možná udělají příslušníka Arumielovy legie, průzkumníka nebo posla, který bude riskovat život venku v bouřích mezi modikery.

Mýlila se v obojím. Zjistila to, když měsíc nato přišel Nikolaj na návštěvu a spokojeně se naparoval ve své nové uniformě mionlacha s mečem u pasu a puškou přes rameno. Bylo to něco neuvěřitelného, všichni si o tom šeptali. Proto nechápala, co ho teď může vést

k úvahám, že by takové místo nepřijal nastálo. Výš se v Arameji — ani kdekoliv jinde — se svým původem dostat nemohl.

„Dneska jsem odvedl ven tři malý kluky," hlesl Nikolaj po chvíli. „Já nevím, jestli tohle dokážu. Luc…, jeden z nich je skoro určitě jenom člověk." V tu chvíli vypadal tak zničeně, že měla Luciana co dělat, aby ho neobjala a nepokusila se ho utěšit, ale věděla, že by mu to bylo nepříjemné.

„Třeba tím projde v pořádku," zkusila to.

„Dokázali ho zranit, magie na jeho přítomnost nijak nereagovala, přesto ho pošlou ven, protože nedokážou potvrdit jeho rodokmen a proto, že jeden z jeho kamarádů tvrdil, že viděl, jak se mu změnily oči. Umře. A to jenom proto, že ho někdo udal, nejspíš kvůli nějaké malichernosti, jako je ukradená hračka."

„Niku," položila mu ruku na rameno, „tyhle zkoušky už nejsou tak časté…"

Setřásl ji. „Nepokoušej se mi říct, že si na to zvyknu. Já si na to zvykat nechci! Navíc by to znamenalo…" nedořekl. Oba věděli, co měl na jazyku. Jako kadetovi mu jeho návštěvy v nekromeji ještě mohly procházet. Ale až se mionlachem stane oficiálně, bude po všem.

Nebe nad nimi pročísl první blesk a uhodil do lapače na střeše radnice. Mraky se roztančily ve víru rudé, vínové a zlaté. Jako by jim nad hlavami protékala záplava zpěněné krve a slunečního svitu. Jenže ani jeden z nich to pořádně nevnímal. Nikolaj byl myšlenkami venku za hradbami a Luciana se s ním v duchu loučila.

„A co ty?" zeptal se Nik znenadání. „Až ti za rok skončí povinná služba, co budeš dělat?"

Luciana se na něj usmála, ale byla v tom znát únava.

„Vždyť víš, že poté, co mě přiřadili k nekromejkám, mi moc možností nezůstalo." Na ni venku s úderem dvaadvacátých narozenin nový svět plný dobrodružství nečekal.

Když vybrali Nika jako mionlacha, opájela se tím, že ji také možná přiřadí na nějakou, když ne zrovna lukrativní pozici, tak aspoň na takovou, která by se pro ni mohla stát dobrým odrazovým můstkem

do budoucna. Jenže před ni položili černé šaty s bílou zástěrou a ona pochopila, že se nic takového nestane.

Celý večer proplakala, dokud za ní nepřišla jedna z vychovatelek.

„Je to pro tvé dobro," pronesla tiše. „Po nekromejkách se nikdo dvakrát nedívá."

„Protože jimi všichni pohrdají!"

„Správně," připustila vychovatelka. „Můžou tě zranit, to tě vyločuje jako čistokrevného démona, ale já vím, jak se v tvé přítomnosti občas chová magie."

Luciana na ni vyděšeně pohlédla.

„Není to tak velká reakce, aby posloužila jako rozhodný důkaz, takže by tě poslali ven do bouře. Chceš to riskovat?"

Luciana zavrtěla hlavou.

„Tak si vezmi ty šaty."

A ona poslechla.

Teď sledovala, jak se z nebe snáší jeden blesk za druhým a plní podzemní zásobárny čirou energií, kterou zužitkují v příštím týdnu. Přemýšlela, zda se tehdy rozhodla správně. Třeba by přežila a zvládla Arumielovu přísahu věrnosti…

„To místo vezmu, ale to už víš, že ano?"

„Nic jiného bych ani nečekala. Byl bys hlupák, kdybys pohrdl takovou příležitostí."

„Mohl bych ti pak zařídit možnost odcestovat."

„Ale jdi. Nikdo do své karavany nevezme nekromejku a sama venku nepřežiju ani dva dny, než mě dostanou modikeři. Ale to nevadí," dodala, když viděla jeho výraz. „Spřátelila jsem se s pár excoriatory, nebudu se mít zle."

Excoriatoři a nekromejky na tom byli podobně — měli zakázaný vstup do veřejných budov, na tancovačky i výroční trhy. Jedinou výjimku představovaly Arumielovy mše. Vykonávali jedny z nejdůležitějších činností ve městě, a lidé jimi za to jedině opovrhovali. Nikolaj to nikdy nechápal, ale změnit to nedokázal. Když bude mít

Luciana štěstí, třeba se s ní někdo z excoriatorů ožení. Ta představa se mu nelíbila.

„Takže to znamená, že máme čas jen do tvých narozenin?“ zeptala se.

Přikývl a chytil ji za ruku — po čtyřech letech vůbec poprvé. Propletl své prsty s jejími.

„Ano, zbývá nám už jen měsíc.“

Garif pozoroval purpurovou oblohu. Ve vzduchu cítil magii. Věděl, že se nebe co nevidět zbarví do indigova a pak se rozpoutá peklo. Neznepokojovalo ho to. Jeho kohortu tvořili démonští míšenci nebo jejich potomci. Magické bouře jim nemohly ublížit. Většinou.

Zatímco si vychutnával sílící vítr, vojáci stavěli provizorní tábor. I když jim bouře nevadí, cestovat se v ní nedá. Musejí počkat, až se přežene.

Do hodiny obloha potemněla, jako by padla noc, nedávno však teprve odbilo poledne. Takhle daleko od zalidněných měst s jejich bariérami se nedal očekávat větší výskyt modikerů, navíc i modikeři by si dvakrát rozmysleli zaútočit na tři desítky dobře trénovaných démonů — ani oni nebyli tak hloupí. Přesto byl tábor připraven.

Na obloze se kupily mraky a tvořily se v nich vzdušné víry. Hutná masa pak začala pomalu klesat, obtěžkána magií, která co nevidět skropí zemi obřími dešťovými kapkami. Zavlaží půdu, občerství nebo zabije ty, kdo žijí mimo bariéry, doplní zdroje na další týden a posilní všechny démony a čaroděje.

V Garifově jednotce se nacházeli dva mágové — inženýři specializující se na energii ochranných bariér. Garif na ně byl obzvlášť pyšný, stejně jako na disciplínu, jíž jeho kohorta proslula. Jako jediný z rangatirů dokázal udržet na uzdě stovku rozjívených, nebezpečných existencí, kterými jeho muži bezesporu byli. Rangatirové ostatních kohort Arumielovy první legie samozřejmě měli ve svých

jednotkách také nějaké démony nebo čaroděje, ale nikdy ne víc než pět. Výjimku tvořil pouze Kuras Akawara — servius, velitel první kohorty —, jeden z mála Garifových nadřízených. Byl totiž mimo jiné pánem Rudé letky — dvacítky démonů, jejichž křídla měla karmínovou barvu, neklamný znak bohů války. Drsná sebranka krvežíznivých parchantů, kteří však Garifově druhé kohortě nemohli konkurovat.

Garif se pro Akawarovo postavení ve vojenské hierarchii pomalu ale jistě stával hrozbou. Jeho vlastní lidé uzavírali sázky, kdy se z jejich jednotky stane první kohorta a kdy sám Garif povýší ne na servia, ale rovnou na legáta. On však věděl, že k tomu nikdy nedojde. Kuras byl totiž, na rozdíl od něj, arumielovec — věrný patolízal a poskok jejich svrchovaného vládce, zachránce a osvoboditele říše, pána nad smrtí. Arumiel nikdy nevymění svou loutku za někoho, kdo ho poslouchá jen z donucení. Garif svým mužům ale zatím nechtěl kazit zábavu — přijdou na to dřív nebo později sami.

Rozpršelo se. Nezačalo to slabým, postupně sílícím deštěm. Ne — v jednu chvíli byl vzduch průzračný, prodchnutý magií, a vzápětí už se skrz déšť nedalo dohlédnout dál než na pár metrů — jako by se někde protrhla hráz. Podle toho, co Garif věděl, to tak klidně mohlo být.

Jeho muži začali postupně nadšeně výt. Znepokojivý zvuk, který spolehlivě vyděsí všechny modikery na kilometry daleko. Magie démony vždycky rozdivočela, ani Garif nebyl výjimkou. Na chvíli zauvažoval, zda neudělal chybu, když sem svůj první manipul přivedl v tuhle dobu. Po bouřích byli jeho muži nabití novou energií — divocí a nadržení. Mohli by zítra ve městě způsobit pořádnou paseku, pokud je nezvládne.

Jenže to už i jemu magie pronikla kůží a přivodila mu příjemné mravenčení. Přidal se ke sborovému vytí. Byl to primitivní pud, zvláštně osvobozující, protože tím dávali najevo, že se Arumielovi ani po sedmi dekádách nepodařilo úplně vykořenit jejich zvyky a vytlouct z nich jejich dědictví.

Roztáhl křídla a nechal vítr, aby se do nich opřel. V přítmí vyvolaném bouří vypadala jednotlivá pera černá, ale každý, kdo ho znal, věděl, že jsou tmavě modrá, stejně jako jeho oči, když se měnil. Jinak snědá kůže mu zesinala, ruce se protáhly ve spáry s dlouhými drápy a v jeho tváři se objevilo cosi nadpozemského. Patřil k čistokrevným démonům — bouřným, pánům nad obávaným živlem. Před nástupem Arumiela by byl pro lidi bohem.

Vznesl se do vzduchu. Magie kolem něj proudila v divokých vírech a on si vychutnával její dotek. Spalovala, ale zároveň tišila veškeré rány — miloval ten paradox, zbožňoval bolest, kterou přinášela. Nedokázal bez ní už existovat. Šlo o závislost. Věděl to, stejně jako všichni ostatní démoni, kteří byli tak mladí — sám měl za sebou teprve tři dekády života.

Arumiel nenechal nic náhodě. Opravdu staré bohy, žijící víc jak tisíc let, zabil nebo zotročil, jiné podle různých fám vyhnal z tohohle světa. Dal si obzvlášť záležet, aby takřka vyhladil bohy smrti — získávali moc strašně snadno, což bylo samozřejmě nežádoucí. Nemluvě o jejich spojení se zbylými bohy stejného druhu z okolních světů. Kdokoliv nad pět set let se stal hrozbou, protože na takové démony už se magie nedala použít tak snadno jako zbraň ani — v případě Garifa a jemu podobných — jako droga.

Arumielovi nahrávala skutečnost, že čistokrevných bylo nyní pomálu a bez příslušníků původních panteonů už se budou rodit víceméně pouze míšenci — snadno ovladatelní, nezatížení minulostí a hlavně: čím dál tím slabší. Čistokrevní démoni jako Garif začínali být vzácní, proto z něj také velký Arumiel nespouštěl oči, i když se k němu před lety přidal dobrovolně.

Věděl, že by se svou závislostí měl něco dělat, ale nedokázal to. Magie ho k sobě připoutala příliš těsně a on ji nyní nasával plnými doušky, jako kdyby bez ní měl utonout. Prudký liják ho smáčel, a kdyby šlo o běžný déšť, neodvažoval by se vzlétnout. Nyní ale z nebe padala magie, nikoliv voda, ačkoliv se to lidem mohlo zdát jako jedno a totéž. Jeho křídlům nehrozilo žádné nebezpečí.

Epicentrum bouře se od nich nacházelo desítky kilometrů daleko, proto nebe zůstávalo relativně čisté. Obvyklá hra barev se omezila na purpur a indigo, vzájemně se proplétající do obrazců, které při pohledu z výšky braly dech.

Vychutnával si běsnění živlů a nemyslel na to, že někde před nimi leží Diringaar — město, které už jednou navštívil a nepřineslo mu to pražádnou radost. Mohl se jen dohadovat, co si odtamtud odnese tentokrát.

Seren se rozhlédl po obloze. Kam až jeho oko dohlédlo, nikde ani známka po mraku. Znepokojovalo ho to — pomalu už by se měla přihnat bouře.

Zapískal na prsty a pustil se do kontroly článků. Těch plných už moc nezbývalo. Možná i to byl důvod, proč měl všechno připravené s předstihem, ještě než k němu doběhla Chloe. Hlavou se dvěma růžky Serena přátelsky šťouchla do hrudníku. Na modikerku byla nezvykle bystrá a přátelská. Nebylo zvykem, aby se jí podobní tvorové lísali k lidem — vyhýbali se jim, nebo je lovili. Ale Chloe si Serena z neznámého důvodu oblíbila a poslouchala ho na slovo — k nelibosti jeho nadřízených.

„Zkontrolujeme Serpina. Zjistíme, jak reaguje na počasí, a zase půjdeme zpátky. Nechci nic riskovat," oznámil.

Souhlasně zamručela, ladně si protáhla kočičí tělo s karmínovou srstí a přidřepla si, aby jí Seren mohl dát postroj. Chloe váhu brašny s proviantem skoro necítila. Nejtěžší vždycky bývaly zásobníkové články — do postroje se jich vešly dvě desítky. Teď tam zůstal jediný. Předposlední dal Seren rovnou do pušky a tu si následně přehodil přes rameno.

V uplynulých desetiletích se magie smrskla na tvrzené obsidiánové válce s víčky z ohňostromu, rozdělené do několika kategorií podle velikosti. Energie uvnitř sopečného skla se dala aspoň čás-

tečně usměrňovat — třeba při výstřelu. Lidé tuhle sílu nedokázali zpracovat, zůstávala syrová, ničivá. Následné využití tak bylo zcela logické: obrana a útok. Bouře, které přicházely jednou za sedm dní a byly v současnosti jediným zdrojem magie, nenechávaly prostor pro nic jiného.

Během chvilky Seren s Chloe opustili bezpečnou půdu základny Amabel, ohraničenou hradbami s výstražnými sloupy. Pod každým z nich se nacházel typ 3 — tedy nádoba střední velikosti, která pojala dostatečné množství energie, aby během bouře dokázala vytvořit silové pole, pro živel neprostupné. Zpod vzniklé bariéry vyčnívalo jen několik obrovských lapačů blesků — rozvodnou sítí magii přiváděly do obrovských sběrných kontejnerů zakopaných pod zemí — typů 1. Odsud se následně přerozdělovala do menších jednotek po celé základně. Výstražné sloupy se dobíjely nezávisle na ostatních zařízeních. Kdyby selhaly, všichni by byli vystaveni bouři, která s sebou přinášela smrt, nekontrolovatelné transmutace a další nepředvídatelné genetické změny. To vše v závislosti na tom, kdo byli vaši předkové.

Venku Chloe nastražila uši — obezřetně pozorovala své okolí. I Seren zpozorněl a přepnul pušku do pohotovostního režimu.

Jejich cíl se nacházel dva kilometry od Amabel. Dost daleko, aby základnu neohrozil, ale tak blízko, aby v rozvodné síti nedocházelo ke ztrátám.

Stará dlážděná cesta, která tudy vedla v dobách, kdy tu bylo k vidění i něco jiného než zvětralé skály, krátery a písek, patřila mezi relativně dobře udržované a přiměřeně bezpečné. Přesto Seren nic nehodlal nechat náhodě. Nynější počasí se mu nelíbilo a postupně si všímal i dalších změn ve svém okolí: těch několik vzácných divokých rostlin usychalo, zvířata začínala být nepřiměřeně agresivní. Těžko říct, co to udělá s modikery, které bariéra kolem základny už tak přitahovala jako zdechlina mouchy.

Nakonec se s Chloe dostali bez obtíží až na nízké návrší. Pod nimi se rozkládalo údolí plné vysokých bleskosvodů. Lapače byly

zanořené v ohromném hadím těle draka Serpina. Porobený bůh ležel na zemi, násilně stočený do kruhu. Křídla mu arumielovci uřezali už před desetiletími. Za pomoci kouzel ho bleskosvody navždy připoutali k zemi. Fyzická zranění Serpina oslabovala, takže se nemohl osvobodit. Zároveň ho ale nedokázala zabít. Během každé bouře jím kolovala magie, jež se tím čistila a stávala stabilnější. Jenže takřka okamžitě ji odčerpaly lapače. Serpin tak nikdy nedokázal nabrat dostatek sil. V posledních letech vzdal snahy o útěk a jen apaticky přijímal svůj úděl.

V tom tkvělo bohatství Amabel. Serpin dokonale rafinoval magii na jeden z jejích nejčistších derivátů současnosti. I ty nejmenší články typu 6 se vyvažovaly zlatem a většina zdejšího zboží putovala rovnou do hlavního města. Původně skromná základna, ležící uprostřed ničeho a určená k čerpání magie a její distribuci do nejbližších oblastí, se tím, jak sem přicházelo za prací stále víc lidí, během let rozrostla v opravdové město. Směle mohla konkurovat větším městským státům — když ne rozlohou, rozhodně vlivem.

„Omrkni to, Chloe."

Kočka švihla rozdvojeným ocasem a seběhla z náspu do údolí. To si oproti okolní krajině díky několika málo stromům udržovalo aspoň zdání svěžesti, přestože by jejich barvu jen stěží někdo označil za přirozenou. Chloe oběhla draka a ujistila se, že na ně nečíhá žádné nečekané překvapení.

Když k Serpinovi došel Seren, pootevřel tvor jedno krví podlité oko. Těsně za kostěnými pláty chránícími hlavu mu z těla čněl vysoký bleskosvod tak silný, že by měl dospělý muž problém ho obejmout. Kvůli němu nemohl bůh pořádně rozevřít čelisti.

„Jak je?" zeptal se Seren a uhladil jeden z dlouhých vousků, rostoucích drakovi od nozder.

Serpin oko zase zavřel, čímž jejich konverzace skončila.

Seren ho obcházel kolem dokola a sledoval drobné změny — rudé šupiny měl vysušené, což se dalo předpokládat. Kůže pod nimi

se barvila do temně modré — takový odstín získávala těsně před bouří. Upokojilo ho to.

Poplácal draka po nozdrách a ten po něm znovu loupl okem.

Než se vrátili do Amabel, zuřila už kolem písečná bouře. Po průchodu branou se kvílení trochu ztišilo. Nepřízeň počasí nebyla taková, aby se zapnulo silové pole, přesto dokázaly vysoké zdi základny držet živly aspoň částečně stranou.

Dvě hodiny po Serenově návratu se přihnaly fialové mraky. V jejich závěsu k Amabel skrze polevující písečnou bouři pospíchala karavana. A spolu s ní i Calien — Serenův bratr ve zbrani.

„Vedeš nám nováčky?" zeptal se ho ve vstupní hale rozlehlých kasáren.

„To bych řekl." Příchozí čaroděj mu přátelsky stiskl ruku. Jeho pravička před lety transmutovala. Vzhledem připomínala sklo, měla ale tvrdost diamantu. Na dotek byla chladná a prosvítaly jí kosti a žíly. Její ohebnost se ovšem nijak nezměnila.

Prošlo kolem nich několik rekrutů. Většina z nich se tvářila nešťastně.

„Koukám, že mládež je z povinný čtyřletky čím dál tím nadšenější."

„Jo, ale mám tu něco, co tě překvapí." Calien se zahleděl do chumlu příchozích. „Rimis, pojď sem."

Z řady se oddělila útlá, drobná postava. Dívka s nakrátko střiženými světle hnědými vlasy. Stoupla si před ně a uklonila se.

„Nerozmyslela sis svou žádost?"

„Ne, pane."

Calien na Serena mrkl: „Rimis se chce dát k mionlachům."

Tím přítele upřímně rozesmál. Jeho reakce rekrutku zjevně pohněvala.

„Co chce pískle jako ty dělat u elitní jednotky?"

„Byla jsem již několikrát za bouře venku."

Tím mu vzala vítr z plachet.

Čaroděj se ušklíbl. „Já tě varoval."

„Taky toho vím hodně o bozích," dodala sebevědomě.

„Zjevně ne dost, když je tak nazýváš. Nejsou to žádní bohové, ale démoni, to tě museli učit už jako dítě!"

„Dovoluju si nesouhlasit."

Nad takovou drzostí Seren jen povytáhl obočí.

„Je pravda, že se jedná o démony, to je ale pouze označení pro jiný živočišný druh. Nicméně stupeň jejich evoluce a síly, jimiž vládnou, je oproti nám stavějí do role bohů. Věci, jichž byli schopni, jsou daleko za hranicemi našich možností. Principiálně je to totéž, jako když srovnáte sebe a psa — pro něj jste ve své podstatě také bohem."

Seren ztišil hlas do šepotu, ale to mu nijak neubralo na výhružnosti. „To je rouhání! Dávej si pozor na jazyk, nebo o něj brzy přijdeš."

Dívka viditelně zbledla.

„No tak, neděs ji tolik, Serene," napomenul ho Calien.

„Seren?" pípla. „Já… omlouvám se, pane, nechtěla jsem vás rozčílit." Rimis těkala pohledem mezi ním a Calienem, v očích takřka nábožnou úctu.

„Cos jí řekl?"

„Nic," bránil se chabě Cal. „Kdo by ale neslyšel o věhlasném kapitánu Serenovi?"

Nakonec se Seren otočil k rekrutce: „Promluvíme si později, běž se ubytovat."

„Ano, pane."

Rimis se připojila ke zbytku nováčků. Cal ji provázel zálibným pohledem. Buď už s ní spal, nebo to měl v úmyslu. Většina žen mu podlehla i přes jeho magické znetvoření, aniž se nějak výrazně snažil. Serenovi se vyhýbaly. Nic na tom nezměnil ani fakt, že si byli s Calem podobní — zhruba stejně vysocí, snědí od neustálého pobytu venku na slunci, s nezaměnitelnými rysy dřívějších obyvatel Šanginského císařství. Dokonce na znamení, že patří k téže jednotce, nosili stej-

ně upravené tmavé vlasy — na skráních vyholené, zbytek stažený do uzlu na temeni.

„Můžu se aspoň najíst, než mě poženeš ven?“ zeptal se čaroděj.

„Máš hodinu, ať necestujeme v tom nejhorším marastu.“

Calien samozřejmě dorazil s výrazným předstihem, jak bylo jeho zvykem. Společně zkontrolovali vybavení a vyrazili. Hlídka za nimi s úlevou zavřela bránu a nechala je napospas živlům.

Vítr se utišil. O to zlověstněji celá krajina působila. V mracích se bezhlučně tvořily vzdušné víry, ačkoliv zdravý rozum napovídal, že by tenhle jev mělo doprovázet burácení a kvílení. Pohledem propátrávali houstnoucí tmu, vyhýbali se sloupům mračen stékajících až k zemi a blížili se k Serpinovi.

Na návrší nad údolím je zastihly první dešťové kapky. Vyprahlá půda vodu lačně vpíjela spolu s magií, kterou déšť přinášel a všechno tak kontaminoval.

„Konečně,“ povzdychl si slastně Calien. Nastavil tvář obloze a nabíjel se. Podle klasifikace, na niž si potrpěla inkvizice, byl typ 0a. Čaroděj, který dokáže vázat zbytkovou energii. Serena určili jako typ 0b, potřebující kontakt se syrovou magií: blesky.

Vzdušné víry se spouštěly k zemi čím dál tím častěji. Nakonec celá pláň za jejich zády připomínala obří kolonádu mračných sloupů fialové a modré barvy.

Pak udeřil první blesk. Zasáhl jeden z lapačů v Serpinovi. Déšť zesílil a bouře vypukla naplno. Jeden blesk za druhým probíjely dračí tělo. Veškerá energie se následně vydala na pouť do sběrných nádob pod městem. Čarodějové měli za úkol dohlížet na to, aby nedošlo k žádné nehodě.

Pomalu sešli níž a pozorovali běsnící živel v celé jeho děsivé nádheře.

Po několika hodinách začal Serpin řvát. Pokud za řev lze označit přidušený zvuk, který přes sloupem sevřené čelisti vydával.

Seren si stoupl před něj a dotkl se jeho nozder. Vzápětí jím projelo neuvěřitelné množství energie. Naplnila každou buňku jeho těla, změnila se… a on ji poslal zpět. Křičeli spolu — čaroděj a dračí bůh, pro tu chvíli spojeni v jedno.

Když bylo po všem, sesul se kapitán podél šupináče na zem a oddechoval stejně zhluboka jako démon. Magie mu popálila dlaně, ale už se hojily.

„Brzy bude po všem, Serpine," pronesl Cal do ticha. Pak příteli nabídl ruku a vytáhl ho na nohy. „Je načase se vrátit."

Kapitola druhá

Bouře zuřila až do půlnoci. Jeden ze starých výstražných sloupů nevydržel nápor magie a rozletěl se v úlomcích kovu a mramoru do okolí, přičemž poranil několik hlídkujících příhraničníků. Budiž vrchnímu inkvizitorovi přičteno ke cti, že na blížící se katastrofu zareagoval rychle. Přerušil tok energie do poškozeného opevnění, nechal ji přesměrovat do dvou sousedních sloupů a ty posílil ze záložních zdrojů. Tím ovšem vyčerpal takřka veškeré městské rezervy. Protentokrát sice zabránil tomu, aby bouře srovnala Diringaar se zemí, příště už ale zdejší obyvatelé takové štěstí mít nebudou.

I když se podařilo udržet magii venku, o modikerech, tak jako vždy přilákaných silou ochranné bariéry, se to říct nedalo. Jakmile bouře utichla, vnikli do ulic přes zeď poničenou výbuchem a domobrana měla co dělat, aby se nedostali dál do centra. Tenhle konkrétní typ modikerů neoplýval kdovíjakým intelektem, svůj nedostatek však vynahrazovali značným počtem. Desítky malých, ale statných písečníků s nestejným počtem končetin, chumáči prořídlé srsti na bocích a vražedným stiskem mohutných čelistí se hrnuly do města jako páchnoucí nažloutlá záplava.

Joachim i jeho spolubojovníci už dávno vyčerpali příděly nábojových článků. Zůstala po nich sice skoro stovka mrtvých, ale stále se nedařilo příval modikerů zastavit ani zatarasit průrvu v obvodové zdi města. Zmutovaní nebo ne, pořád se mezi sebou dobře dokázali dorozumívat a rychle si sdělili, že tady je k dostání čerstvé maso.

Muži byli vyčerpaní a zranění a modikeři je začínali zatlačovat hlouběji do středu města. Jednoho z drzejších útočníků Joachim srazil mečem už ve vzduchu. Písečník mu dopadl k nohám s rozpáraným břichem. Dalšího, co po něm skočil, ale minul. Modiker do něj vrazil a povalil ho na zem. Jakmile se Joachimovi zakousl do ramene, napadený zaječel. Malé, ostré zuby mu vykously pořádný kus svaloviny.

Snažil se od sebe nechutnou mordu písečníka, který po něm už znovu chňapal, vší silou odstrčit a vtom ho ovanul poryv větru. Pokud by v tu chvíli dokázal pořádně přemýšlet, došlo by mu, že ho mohlo způsobit jen mávání mohutných křídel. Jenže za současných okolností se dokázal soustředit leda na to, aby dostal modikerovy zuby co nejdál od své krkavice. Proto zůstal zaskočeně ležet, když se písečník zničehonic vznesl do vzduchu. Ruce s dlouhými drápy mu lehce zlomily vaz a odhodily tělo stranou.

Nad Joachimem se tyčila vysoká okřídlená postava. Ranní paprsky místy prosvítaly skrze temně modré peří.

„Merene?“ hlesl takřka neslyšně.

Démon se zamračil a pak znuděně popadl dalšího modikera, který se mu pokusil zakousnout do lýtka. Joachima už si nevšímal. Ten se otřeseně zvedl, sebral ze země meč a snažil se znovu zapojit do boje.

Ne, samozřejmě že to nemůže být Meren, okřikl se v duchu. *Ten je přece dávno mrtvý*. Ale ta křídla… To, že po letech zase spatřil tu sytě indigovou, ho naplnilo bázní.

Když Garif viděl, že je město pod útokem modikerů, zavelel svým mužům, aby se do bitvy neprodleně zapojili. S radostí ho poslechli. Bouře je naplnila energií, kterou si někde potřebovali vybít. Písečníci byli sice malí, ale houževnatí a na svůj vzrůst překvapivě těžcí. Část kohorty, kterou s sebou Garif přivedl, je rychle a precizně likvido-

vala. Utrhané údy létaly vzduchem a zem rudla krví. Netrvalo dlouho a zbytek tvorů utekl zpět do okolní pouště.

Garif procházel městem směrem k náměstí. Muži z domobrany na něj hleděli s obavami, ženy vykukující zpoza okenic domů se jeho pohledu raději úplně vyhýbaly. Arumiel své vojáky nikdy nikam neposílal bezdůvodně. Obyvatelé Diringaaru to věděli. A také moc dobře věděli, proč Arumielovi démoni přišli zrovna k nim. Neměli čisté svědomí, to jim bouřný viděl na očích.

Dával si načas. Nepospíchal a vychutnával si strach, který nad městem ležel. Jeho muži schovali svá křídla a pro tuhle chvíli vypadali jako obyčejní lidé. Ne tak Garif. Záměrně zůstal částečně proměněný — křídla pořád napůl roztažená, temně modré oči bez zornic a pár jeho vlastních per zapletených v dlouhých černých vlasech z něj spolu s jeho snědou kůží s měděným nádechem a válečným tetováním na pažích dělaly velice impozantní postavu. Jak kráčel ulicí, špičkami perutí zanechával na prašné cestě zřetelné stopy. Rituální zbroj svého lidu v podobě pomalovaných kostí pospojovaných provázky s navlečenými korálky měl uvázanou kolem krku a pasu. Za chůze chřestila. Sloužila k odhánění zlých duchů — měla v nich vyvolat bázeň. Nyní ji vyvolávala v lidech, které míjel.

Konečně se před ním otevřelo náměstí. Už se na něm sešlo dost čumilů. Musel zdejším obyvatelům přičíst k dobru, že už stihli upozornit vrchního inkvizitora a ten tu na něj čekal. Když bouřného uviděl, uklonil se mu, jak si žádala etiketa. Nechtěl démona popudit. Jenže měl stejně smůlu.

„Čemu vděčíme za takovou čest?“

Garif si unaveně povzdychl — nesnášel, když si před ním někdo hrál na hlupáka — a pak postaršího inkvizitora udeřil do obličeje. Muž zavrávoral, ale udržel se na nohou. Bouřný ho mohl uhodit mnohem víc, tohle bylo jen varování. Inkvizitor to pochopil.

„Kolik má Diringaar obyvatel?“ zeptal se démon přímo.

„Zhruba tři tisíce,“ odpověděl představený města.

„Kolik?“ zavrčel bouřný.

„Tři tisíce sto dvacet pět."

„Kolik mladých jste letos poslali Arumielovi do čtyřleté služby?"

„Deset."

„Kolik jich tedy momentálně plní svou službu mimo město? Dohromady."

Inkvizitor nervózně polkl. „Dvě stě osm."

Garif souhlasně pokýval hlavou — to odpovídalo. Lidé kolem vyděšeně klopili oči. Podle toho, co viděl, když přilétali, přišel Diringaar v nedávné době o část polí, která nyní ležela za bezpečnou bariérou výstražných sloupů a bouře z nich už napůl udělaly pustinu. Jíst plodiny, které zkrápěla magie, bylo pro lidi životu nebezpečné. Dnešní průlom modikerů byl také jasnou známkou toho, že Diringaar upadá, nemluvě o chátrající úpravně vody, již minuli cestou na náměstí. Ochranná bariéra slábla a hroutila se. Nebude to trvat dlouho a živel město srovná se zemí. Přidá se k řadě dalších okolních vesnic a městeček, na něž už historie zapomněla.

Mohl by to nechat být, říct Arumielovi, že nezjistil nic podezřelého. Ale vzhledem k tomu, čeho byl dnes svědkem, moc dobře věděl, kam se dívat. A nehodlal ze sebe nechat dělat pitomce.

„Kolik lidí máte v domobraně?" zeptal se příkře.

„To nedokážu říct přesně, nevím, kdo přežil…"

„Kolik lidí jste měli v domobraně?"

Představený Diringaaru se mu zadíval zpříma do očí. „Tři sta čtyřicet."

Kolem panovalo hrobové ticho.

Inkvizitor padl na kolena a sepjal ruce.

„Viděl jste, co se tu dělo. Není to poprvé. Musím mít dostatek lidí, aby město dokázali ubránit před modikery."

„Zákon mluví jasně. Na každou stovku obyvatel deset členů domobrany. Ne víc, ne míň."

„Pane, prosím vás…"

Garif ho znovu udeřil. Tentokrát muž spolu se zkrvavenou slinou vyplivl i ulomený zub.

„Nejsem tu proto, abych poslouchal vaše kňourání. Jsem tu proto, že jste velkému Arumielovi odepřeli poslušnost. Přišel jsem si pro jeho rekruty."

„Když vám je dám, tak město s další bouří pohltí buď živel, nebo modikeři."

„Toho jsem si vědom," přikývl Garif. Pak si ke zraněnému inkvizitorovi přidřepl. „Uděláme to následovně: vy mým mužům na dnešní večer zajistíte dvacet dívek, aby se mohli trochu povyrazit, a já si do zítřka promyslím, co s touhle situací uděláme. Nejsme přece zvířata, aby se s námi nedalo rozumně domluvit."

Ráno přineslo svěží, provoněný vzduch a jasně oranžové nebe. Jako po každé bouři. Navzdory krásnému počasí seděl Seren za stolem v malé místnosti, kterou inkvizice v kasárnách vyčlenila pro potřeby jejich jednotky, a čekal, až Calien přivede Rimis.

Jejich příchod ho vytrhl z chmurných myšlenek.

„Výborně. Když už jste tu, můžeme začít."

„Ale," zajíkla se Rimis, „nepočkáme na ostatní?"

„Žádní ostatní nejsou."

Dívka rychle sklapla čelisti, které otevřela dokořán v údivu nad zjištěním, že amabelskou elitní jednotku tvoří jen dva lidi.

„Málokdo je takový blázen, aby se dobrovolně vystavoval magii. Což nás přivádí k tobě. Tvrdíš, žes byla opakovaně za bouře venku, je to tak?"

„Ano, pane."

„Patříš mezi čaroděje?"

„Ne, pane. Jsem skrz naskrz člověk. Pocházím z rodů Původních."

„Šlechtična? Zajímavé. Kdy arumielovci prohlásili tvoji pokrevní linii za čistou?"

„Před sedmdesáti třemi lety z matčiny strany a před sedmdesáti z otcovy. Na matrice jsou záznamy o všech svazcích, které od té doby

ovlivnily rodinu, včetně oficiálních inkvizičních prohlášení o absenci démonských vlivů."

Calien v rozporu se všemi protokoly obdivně hvízdl. „To už je slušnej rodokmen."

Rimis se zapýřila.

„Kolik je ti let?"

„Dvacet jedna, pane."

„Proč nastupuješ do služby až nyní?"

Ani tahle otázka ji nezaskočila.

„Původně mě téhle povinnosti zprostili, vzhledem k mému postavení."

Jistě, inkvizice nechtěla riskovat ztrátu takhle čistých genů. Naopak se určitě snažila, aby dívka co nejdřív začala plodit další čisté dětičky.

Rimis pokračovala. „Moje rodina ale chtěla, abych našemu jménu nedělala ostudu, a nakonec mi byla odsouhlasena aspoň jednoletá služba."

Tomu se Serenovi nějak nechtělo věřit.

„Tohle není žádná hra pro malý, rozmazlený holky! Tam venku ti půjde o život."

„Já vím, pane."

„Vidělas to včera? Jít do míst, kde tě bouře určitě naplno zasáhne, je jiné než prostě z rozmaru zkusit štěstí někde, kde jsou jen slabé magické záchvěvy, vzdálené od epicentra celé kilometry."

„Já vím, pane. Nosím s sebou tohle." Ze záhybů na míru šitého kabátce vytáhla malý předmět a podala mu ho.

Kapitán pohledem zpražil Caliena, který se opět chystal pronést něco, čím by jedině polechtal dívčino ego. Rimis vlastnila typ 7 — nově vyvíjený příruční článek. Dokázal kolem svého majitele vytvořit dostatečné silové pole, aby ho před magií ochránilo. Zatím existovalo jen pár prototypů. Její rodinu to muselo stát celé jmění. Pokud…

„Kdo jsou tvoji rodiče?"

Dívka se samolibě usmívala, když odpovídala: „Jsem Rimis Michailkova."

Do prdele, zaklel Seren v duchu.

Tím se vše vysvětlovalo. Lord Michailkov byl obsidiánový magnát — jeho otec objevil možnosti využití sopečného skla a začal ho těžit. Přišel si na slušné peníze a postavení.

„Není to prověřené, nemáme záruku, že to bude účinné i v epicentru. Pokud tě magie zasáhne a ty začneš mutovat, nebudeme pro tebe moct nic udělat."

„Já vím, pane."

„Vzhledem k čistotě tvé krve se z tebe v takovém případě stane nějaký šílený modiker a my tě budeme muset zastřelit."

„Nic jiného ani nečekám, pane. Ale nestane se to."

Kapitán jí článek s povzdechem vrátil. „Dobrá. Pověz mi, co víš o Serpinovi."

„Serpin, dnes znám jako Požírač blesků, byl jedním ze tří nejmocnějších bohů války šanginského panteonu. Patří mezi démony, jejichž plná podoba je zvířecí. Konkrétně jde o draka s hadovitým tělem. Odhadované stáří tisíc let."

Když rekrutka po víc jak hodině odcházela, byl Seren vyčerpanější než ona.

„Tak co na ni říkáš?" zeptal se Calien dychtivě. „Je vážně chytrá."

„Nelíbí se mi to. I přes privilegia svého rodu požádala o nejrizikovější službu, a pořídí si kvůli tomu i nejmodernější vybavení?" *Nemluvě o tom, co by to přineslo za problémy, kdyby někdo s jejím rodokmenem v bouři zařval…*

„Asi vážně chce, abychom ji přijali."

„To mi právě dělá starosti. Na všechny moje otázky odpověděla správně, skoro bez zaváhání. Udělala ze sebe dokonalou adeptku pro amabelské mionlachy. Příliš dokonalou."

„Až na to, že není čarodějka."

Seren přikývl. „Chce se sem dostat za každou cenu. Je to podezřelé."

Calien mu věnoval jeden ze svých údajně odzbrojujících úsměvů. „V tom případě by bylo lepší mít ji na očích, ne?"

„Proč tohle musíme dělat?" zeptala se Rimis znechuceně, když omylem šlápla do hromádky slizu, která tu zůstala po modikerech.

„Protože má náš excoriator dost práce s asanací těl na východě, kde byl výskyt modikerů během bouře nejhustší."

„Ale není to nebezpečné? Určitě jsou tu magická rezidua."

Seren si dal záležet na tom, aby jí výraz jeho tváře dal jasně najevo, co si o té otázce myslí.

„Právě proto to děláme my."

„Chápu," pípla. Měla aspoň tolik slušnosti, aby se začervenala. Pak pomocí lopatky hodila zbytky mutantího těla do koženého vaku, silně povoskovaného právě pro podobné účely — aby pokud možno nic neproteklo ven.

„Proč s námi není i Calien?" položila po chvilce blaženého ticha další otázku.

Kapitánovi se nepodařilo úplně potlačit podráždění v hlase. „Věř mi, od rána si kladu tutéž otázku."

Ve skutečnosti věděl, proč s nimi čaroděj není — vrchní inkvizitor ho poslal jako ochranku karavany s dodávkou magie do Mispuru. Odtamtud pak vzácné zboží poputuje po železnici do Vladiskova, kde si zásilku vyzvedne někdo z Arameje.

Rimis šťouchla špičkou boty do dalšího pozůstatku modikera.

„Tohle s nimi udělal náš štít?"

Seren přikývl.

„Vždyť to nedává smysl. Jejich těla jsou prosycená magií, mohou klidně chodit v bouři a nic se jim nestane. Jak to, že je pak zabije energetický štít?"

„Včera se zdálo, že ti to myslí líp," podotkl Seren uštěpačně. „Naučit se věci nazpaměť ti nedělá problémy, ale vyvodit si z událostí logické závěry zřejmě nebude tvojí silnou stránkou, co?"

Mladá šlechtična se zatvářila uraženě.

„Mimo epicentra se magie vyskytuje spíš ve stopovém množství, takže organismu nemusí nutně ublížit. Ani čistému, natož zmutovanému. Menší bouře, které zabijí člověka, modikerům taky nevadí, ale nenadálá erupce, to je příliš i na ně, když se připletou moc blízko. Naše ochranné pole je mnohokrát silnější než bouře, když ji dokáže zadržet. Modikery ale magická energie přitahuje, a tak naběhli přímo do městského štítu. Jejich buňky nevydržely takové přetížení a výsledek toho teď uklízíme."

„Zajímalo by mě…"

„Je mi úplně u prdele, co by tě zajímalo. Prokaž mi laskavost: než se zase na něco zeptáš, zkus se napřed zamyslet, jestli si na to nedokážeš odpovědět sama!"

Nikolaj stál před branou města a sledoval ten nepořádek. Bylo mu na zvracení. Podél hradeb ležela těla modikerů, kteří se zatoulali až k nim a nepřežili bouři nebo srážku s aramejskou bariérou. Magie z většiny z nich nadělala hromádky slizu, ale z některých toho zůstalo víc. Některé údy až znepokojivě připomínaly lidské ruce.

Nikolaj si nadhodil pušku na rameni a spolu s dalšími dvěma vojáky se vydal ke kleci vzdálené od Arameje asi půl kilometru — už z dálky bylo vidět, jak se na jejích mřížích odrážejí sluneční paprsky. Klec měla těm, kteří podstupovali zkoušku bouří, zajistit, aby se k nim nedostali modikeři, pokud se ukázali. Většinou svůj účel splnila.

Když mionlachové přišli na dohled, Nikolaj strnul.

„Do Serpinovy dračí prdele!" ulevil si.

„Ale, ale, nezačínáš nám bejt nějak citlivej, mladej?" zeptal se se smíchem jeho nadřízený — seržant Kaal.

V kleci leželo napůl zmutované tělo, které ale před svou smrtí dokázalo nadělat dost paseky, soudě podle množství krve na zemi

a šrámů, jež si odnesli dva přeživší chlapci. Jednomu z nich ze zad trčela hnědavá křídla — kříženec nějakého boha země. Druhý měl rudé oko, které se nehybně dívalo pouze jedním směrem — čaroděj. Božské geny v něm byly zjevně natolik silné, že zabránily mutaci, ale zároveň nestačily na to, aby z něj udělaly plnohodnotného démona.

„Netvař se tak kysele," napomenul ho Kaal.

„Já nevím, jestli na tohle mám," přiznal Nikolaj popravdě.

„Heleď, zvládls to čtyři roky, budeš to zvládat i dál. Každej z nás měl období, kdy mu z toho bylo šoufl, ale to přejde — uvidíš. Zvykneš si."

Nik se ušklíbl. *Já si ale zvykat nechci*.

„Nebo mi chceš říct, že trvalej flek u nás odmítneš?"

„Jako bych snad měl možnost to místo nepřijmout."

Kaal ho poplácal po rameni. „Hodnej kluk. Teď ty dva vem do lazaretu a pak běž podat hlášení. A zkus u toho nahodit trochu lepší výraz."

Nikolaj přikývl. Otevřel klec a pokynul dvěma chlapcům, aby ho následovali. Kráčel svižným tempem zpět k Arameji a oni za ním unaveně klopýtali.

Nebyl jediný, kdo nesnášel zkoušku bouří. Bylo to zbytečně surové. Vztekle pod podrážkami bot drtil štěrk a zbytky modikerů a v duchu u toho klel. Vzhledem k tomu, jak třetí chlapec zmutoval, museli mít čisté geny minimálně už jeho prarodiče. *Takové plýtvání*! Kdyby se dožil dvaadvaceti, mohl založit rodinu a jeho děti pak mohly v dospělosti požádat o matriční prověrku. Pokud by se ukázalo, že měly aspoň tři generace před nimi geny bez démonského vlivu, mohli by jeho potomci povýšit do šlechtického stavu. Ale k tomu teď už nikdy nedojde.

Zkouška bouří byla krutá a zvrácená — věděli to i démoni. Nikdo z ní nemohl odejít jako vítěz. Buď jste zemřeli a pak jste se mohli posmrtně radovat, protože to znamenalo, že jste byli nevinní — byli jste jen obyčejní lidé. *Stal se omyl, moc nás to mrzí, na shledanou*. Nebo se z vás vlivem magie staly zrůdy. A pak jste museli složit přísahu

Arumielovi, jinak jste stejně přišli o hlavu. Zachránce a spasitel lidstva by nikdy nikomu s démonskou krví nedovolil, aby se jeho zemí potuloval jen tak, aniž by ho měl na řetězu. A i pokud se z vás stali pouze čarodějové, na které přísaha neplatila, stejně jste se museli podřídit jeho vůli, jinak vás čekala eliminace.

Nikolaj vztekle zaťal ruku v pěst. Počkal, až ho chlapci dojdou, a pak pokynul příhraničníkům, aby jim otevřeli bránu. Jak mu přikázal Kaal, odvedl oba nové rekruty do lazaretu a sám se vydal k radnici. Ležela uprostřed města — jak se dalo čekat — a byla jednoznačně nejvyšší budovou v Arameji. Čtyři nadzemní podlaží se v dnešní době zdála jako zbytečný luxus.

Ještě pár let zpátky by ho nenapadlo, že se do útrob radnice podívá — vždycky jen z rozlehlého náměstí sledoval Arumielovy mše, jako všichni ostatní. Rád spasitele poslouchal, když řečnil ze svého balkonu. Vždy když popisoval, jak ho spolu s jeho následovníky poslední velcí bozi prokleli a Arumiel i jeho věrní od té doby trpěli tím, že měli démonskou podobu, Nikolaj přestával dýchat. Občas si Arumiel ze svých obřích bělostných perutí demonstrativně trhal peří a rozhazoval ho dolů mezi lidi. Nikolajovi se nikdy nepodařilo žádné z per ukořistit, ale tajně po tom toužil.

Jenže od té doby se mnohé změnilo. Mimo jiné i to, že teď musel každý týden vystoupat sto osmdesát tři schodů do Arumielovy věže, kde podával hlášení. Když velkého spasitele uviděl poprvé, málem nervozitou omdlel. To se do jisté míry nezměnilo.

Při výstupu se snažil příliš nelapat po dechu. Nevnímal už krásu radnice, zevšedněla mu. Vyřezávané sloupy a vnitřní balustrády, arkády a galerie, fresky a lomené oblouky oken — všechno už ho nechávalo chladným. Místo toho se snažil ignorovat stružku potu tekoucí mu po páteři a neproklínat u toho Arumiela.

„Je to od všech prosebníků gesto pokory," říkal často s blahosklonným úsměvem vládce. Nikolaj by mu ten úsměv nejraději vymazal z tváře. *Tobě se to mluví, ty parchante, nikdy jsi po těch schodech nemusel šplhat — máš křídla*!

Poté co se dostal až nahoru, ho Arumiel zpravidla nechal aspoň půl hodiny čekat na chodbě, než se ho uráčil přijmout. Jako by snad nevěděl, kdy Nikolaj přijde, když mu sám přesný čas nařídil a Nikolaj ho už přes dva roky poctivě dodržoval. Rychle mu došlo, že je to jen další z mocenských her, ve kterých se spasitel vyžívá. Jemu to aspoň dalo čas zklidnit dech a získat zpátky trochu normální barvu.

Když uplynula adekvátní čekací doba, ozvalo se ode dveří: „Velký Arumiel tě nyní přijme." Nikolaj pokynul písaři, který mu otevřel, a dvoukřídlými dveřmi vešel do prostorné pracovny.

Arumiel, tak jako vždy, seděl ve svém bílém rouchu a s dlouhým copem zlatých vlasů za masivním stolem a za skřípotu pera podepisoval jakési listiny. Nikolaj ho nejednou podezříval, že si jejich podpis schválně nechává na dobu, kdy přijímá podobné návštěvy s hlášeními.

„Jak dopadla zkouška?" zeptal se vládce bez otálení.

„Jeden z chlapců zemřel, pane. Jak jsem předpovídal."

„Škoda," pronesl Arumiel, aniž k němu vzhlédl.

„Zmutoval," dodal Nikolaj ponuře.

Tím získal Arumielovu pozornost.

„Jak moc?"

„Zhruba z padesáti procent. Tělo ale mutaci nezvládlo. Očividně poškodila mozek, protože napadl zbylé dva chlapce, kteří tam byli s ním."

„Zajímavé," zamumlal Arumiel a poklepával si perem o rty. Nikolaj hypnotizoval kapku inkoustu, která se tvořila na jeho hrotu a hrozila, že každou chvíli skane na čistý list papíru na stole. Arumiel však pero stačil včas odložit.

„To znamená, že minimálně jeho prarodiče už museli mít čisté geny," pronesl spasitel a vstal. Přešel k balkonu a sledoval lidské hemžení pod sebou.

„Došel jsem ke stejnému závěru, pane."

Dlouho panovalo ticho, načež Arumiel pokynul svému písaři, který do té doby tiše postával v rohu místnosti.